

[Socialministeren]

Jeg synes, vi har haft et godt udvalgsarbejde forstået på den måde, at vi har prøvet at tilnærme os hinandens synspunkter.

Denne lovgivning skal også ses som en præcisering af, at det er familien, der skal være i centrum, og at det er familien, vi skal støtte.

Dermed har jeg svaret på nogle af de spørgsmål, der er stillet herom. Når jeg siger, at det er familien, der skal være i centrum, mener jeg, at man skal prøve at løse de problemer, der måtte opstå, i hjemmet og sætte hjælpeforanstaltningerne ind dér. Familien, forældre og børn, er en helhed, og det har været det grundlæggende under forberedelsen af denne lovgivning.

Noget andet meget væsentligt er, at der ikke må være en dagsorden, som er skjult for forældrene. Sagsarbejdet skal være åbent, og man skal vide, hvorfor det eventuelt er nødvendigt at indhente oplysninger. Hvis det på et senere tidspunkt kommer dertil, at det kan blive nødvendigt at gennemføre en tvangsfjernelse af børnene fra deres forældre, skal forældrene gøres opmærksom på den ret, de ifølge denne lovgivning har til at få advokathjælp.

Hvad angår spørgsmålet om retssikkerheden, har nogle ønsket en domstolsmodel. Vi har valgt at fastholde det lokale islæt, da det er kommunalbestyrelsen, der har ansvaret for den børn og unge-politik, der føres i den kommune, man bor i. Men jeg har også følt, det har været vigtigt at styrke forældrenes retsstilling ved, at der i det udvalg, man kalder børn og unge-udvalget, sidder mennesker, som ikke tidligere har været inddraget i disse sager. Derudover sker der også en styrkelse af forældrenes retsstilling i kraft af, at der ud over en pædagogisk konsulent nu er en dommer med, der også har stemmeret.

Der har fra et par sider været udtalt utilfredshed med bestemmelsen om brev- og telefonkontrol, og et mindretal har i bemærkningerne til ændringsforslaget foreslået, at bestemmelserne om brev- og telefonkontrollen skal udgå. Hvis det var tilfældet, ville det imidlertid blive fuldstændig umuligt at gennemføre en kontrol vedrørende anbringelse på en institution. Man har været inde på, at det var bedre med en domstolskendelse, men det ville betyde, at der skulle anlægges en civil retssag, og så ville formålet som regel være forspildt, før dommen afsiges. Vi har derimod her udformet nogle mere præcise formuleringer i ændrings-

forslaget om, hvilke situationer det kunne dreje sig om, idet der jo ikke, som det blev sagt under første behandling, i første omgang var tænkt på adskillelse mellem barnet og forældrene; det er nogle andre situationer, der kan komme på tale.

Jeg mener også, det er vigtigt, at vi får synliggjort sagsbehandlingen noget bedre i arbejdet på den måde, at der skal foreligge nye oplysninger i sagen. Jeg vil også i den kommende vejledning udsende klare signaler om, at man skal være klar over, hvad man vil bruge de oplysninger til, der indhentes, så der ikke bare ophobes en masse overflødige oplysninger.

Som det er sagt fra flere sider, er det vigtigt, at den kommende lov bliver ledsaget af en fylldig vejledning til brug for det kommende arbejde med den ude i kommunerne. Det er det værktøj, man skal have at arbejde med, sådan at vi kan få en bedre sagsbehandling på området, for målet må jo være så vidt muligt helt at undgå de uheldige eksempler, som også er blevet fremhævet fra denne talerstol, uden at jeg vil komme ind på konkrete tilfælde. Men som vi ved, er det mennesker, det drejer sig om, og derfor vil det nok være svært helt at undgå dem.

Man har også nævnt aldersgrænserne. Jeg synes, det er rigtigt, at vi har fastholdt aldersgrænserne på 12 og 15 år; for det, det drejer sig om, er at beskytte barnet mod at blive udsat for et større pres end nødvendigt. Men jeg er enig med de ordførere, der siger, at vi skal følge dette område tæt for at finde ud af, om de erfaringer, der kan gøres med hensyn til aldersgrænserne, måske kan give anledning til justeringer hen ad vejen.

Man har nævnt forvaltningsloven i forbindelse med indhentning af oplysninger. Forvaltningsloven henhører imidlertid under Justitsministeriet, og jeg har tidligere tilkendegivet i udvalget, at det er et område, som jeg har foreslået Justitsministeriet at begynde at se på.

Endelig er der spørgsmålet om behandling og indlæggelse af børn på psykiatriske afdelinger. Det er rigtigt, at vi har fjernet den passus, der var om, at indlæggelse kun kan ske, når betingelserne i lov om tvang i psykiatrien er opfyldt. Det er en nødvendig ventil i lovgivningen på et så følelsesladet område som dette. Men det er et vanskeligt område, og derfor er det nødvendigt. Det ikke en situation, man øn-